

Jos Pierreux schrijft thrillerreeks over Knokke

“Een idioot in een Jaguar beschrijven is leuker dan een idioot in een Lada”

Kent u een Vlaamse misdaadschrijver die in een Maserati rondtuft?

Ik evenmin, tot ik in Gent Jos Pierreux ontmoette, die pas zijn tweede thriller *De Overvallers die met Z'n Drieën Waren* heeft uitgebracht. Die zich afspeelt in het mondaine Knokke. “Als ik de Knokse politie zie naderen, kruipt er een rilling over mijn rug.”

Pierreux' debuut *De Dode die met Z'n Tweeën Was* werd dadelijk genomineerd voor de Hercule Poirot-prijs. De man is handelaar in bouwmaterialen van beroep en dandy uit overtuiging. Ik was onder de indruk van de sierlijke letters waarmee zijn naam in de treepanken van zijn Maserati is gegrift: *eat your heart out*, Aspe! Gelukkig was ik bijna even sterk onder de indruk van zijn nieuwe thriller, die zich opnieuw in de mondaine badstad Knokke-Heist afspeelt, waar Pierreux een ‘tweede verblijf’ heeft, zoals dat heet. Niet alleen de bonte Knokse brigade, met een sierlijke rol voor de rondborstige Retteketet Mariëtte, heeft het moeilijk, maar ook graaf-burgemeester Leopold Lippens en vooral de eigenzinnige, corrupte inspecteur Luc Borré, die voor zijn relatie met de callgirl Rena geld nodig heeft, hopen geld, in een stad waar parvenu's flaner en rijkdom niet stinkt.

Een prangende vraag na het lezen van je boek: staat de nogal opvliegende graaf-burgemeester Leopold Lippens niet met zijn jachtgeweer voor je deur? Hij komt er niet altijd even fraai uit.

JOS PIERREUX: “Voor een buitenlander kan graaf Lippens een beetje karikaturaal overkomen: autoritair, maar wel rechtdoorzee. Hij bestuurt zijn badplaats een beetje als een graafschap. Maar de mensen die er wonen, zijn voor het grootste deel erg tevreden over hem.

«Knokke is nog het laatste echte stukje België: alles is er tweetalig en er hangen massa's Belgische vlaggen boven de hoofden te

wapperen. Lippens slaagt er op zijn kortdane manier in om de badplaats een eigen gezicht te geven en om alles correct te doen functioneren. Ik resideer in de Parmentierlaan, een enorme straat die vertrekt aan het station en tot aan de zee loopt. Vorig jaar werd de straat opgebroken en alle nutsvoorzieningen werden vernieuwd. Elke bewoner kreeg nauwkeurige informatie van het stadsbestuur met aanduiding van alle verantwoordelijkheden, de einddatum van de werken en de mogelijkheid om op het stadhuis een speciaal parkeerticket te gaan halen voor de duur van de werken. Trefend detail: dat stadhuis was dan ook op zondag open en op vijf minuten had ik parkeerpasjes. En het belangrijkste van al: op de vooropgestelde einddatum waren de werken ook daadwerkelijk klaar.”

Toch staat Lippens niet bekend om zijn democratische aanpak.

PIERREUX: “Democratie is soms moeilijk. Je kan iedereen zodanig zijn zin geven dat de situatie onhoudbaar wordt. Graaf Lippens wordt enorm op handen gedragen door elke pand-besitzer in Knokke, want de waarde van hun eigendom gaat elk jaar met 10 tot 15 procent de hoogte in. De middenstanders doen er ook gouden zaken. Op dat gebied is Knokke een beetje een Aards Paradijs...”

Maar...

PIERREUX: “...dat eist zijn democratische tol!”

(lacht)
Je beschrijft Knokke – althans in mijn ogen – vooral als een verblijfplaats voor parvenu's.

PIERREUX: “Och, er verblijven allerlei soorten mensen. Je hebt er veel zoals ik die twee gezichten hebben: zelfstandigen en kaderleden die in de week elders wonen en keihard werken om zich in het weekend die paar uur in Knokke te kunnen veroorloven. Buiten het seizoen en in de week is Knokke – zoals heel de Belgische kust – een bejaardeninstelling geworden. In die periode is de stad voor een 70-jarige vrijegezel de hemel op aarde, vernooit ik. Als het daar niet meer lukt, dan nergens.” *(lacht)*

Toch lijkt Knokke in je boek een vreemdsoortige enclave.

PIERREUX: “Het grote verschil tussen Knokke en de rest van België ligt volgens mij in de stijl.”
Je bedoelt rijke fils à papa die met opzet hun Jaguar voetparkeren zodat iedereen hen gezien heeft?

PIERREUX: “Ach, idioten vind je overal. Maar een idioot in een Jaguar beschrijven, is altijd interessanter dan een idioot in een Lada. Je vraagt je af: als dat zo'n idioot is, hoe heeft hij het dan zo ver geschopt?”

«Nee, de stijl van Knokke is anders. Niemand rijdt bijvoorbeeld naar de badplaats zonder zijn wagen te poetsen. En wat de kledij van de badgangers betreft: ik heb nog liever een mooi-geklede dame met weinig smaak dan een slechtgeklede dame zonder smaak. Die mooi-geklede dame heeft haar best gedaan en ruikt waarschijnlijk lekker. Je kan in Knokke ook dames zien lopen met billen die iets te dik zijn voor het rokje dat ze dragen. Nou, wie ben ik om daarover te oordelen?”

«Ik houd wel een beetje van dat dandy-gedoe. Ik vind het leuk om in de week drie dagen mijn baard te laten staan en op zondag ingeschoren en met mijn vrouw in de arm te faneren in Knokke. Ik durf dan wel eens een zonnebril te dragen.»

Is dat aspect de reden waarom je Knokke hebt gekozen voor je thrillerreeks?

PIERREUX: «Ja. In tegenstelling tot jou ben ik nooit in het buitenland geweest, buiten een dagje in de Eifel en in Parijs. Toen ik mijn reeks startte, dacht ik: ik moet iets hebben dat on-Belgisch is. Als er hier in Gent een arbeider voorkomt, heeft hij een andere impact dan in Knokke. Als er een Rolls voorbijrijdt, kijken de mensen anders dan in Knokke. In Knokke wordt niet geklakt naar wie er met die auto rijdt, maar naar hoe mooi hij is. Dat is een groot verschil. Ik rijd zelf met een mooie wagen – een droomwagen voor heel wat mensen – en ik vind het leuk om ermee te rijden en zo de wagen te tonen, en niet om te tonen wie ermee rijdt. Het eerste is *fun* en het tweede is bluf. Ik houd ervan als mensen ernaar kijken. Het is mijn bijdrage aan de schoonheid in de wereld.»

«Ik vind het erg wanneer mensen totaal geen aandacht besteden aan hun uiterlijk en hun kleid. Van mij mogen ze dat, maar zoals een paar jaar geleden het recht werd opgeëist om er slordig bij te lopen, eis ik het recht op om een pak te dragen als ik daar in zit.»

Je hebt een tijd met het idee geflirt om je reeks in Scherpenheuvel te situeren.

PIERREUX: «Als je in Scherpenheuvel een

hoerenkot beschrijft, heeft dat ook een andere impact dan in Brussel of Gent. Bij Scherpenheuvel gaat er een retro-idee door je heen, iets CD&V-achtigs. Een moord onder een kathedraal die door duizenden bedevaarders per dag wordt bezocht, is heel anders dan een moord in Gent. Die tegenstellingen zocht ik. Mijn personages leefden al in boeken die ik eerder geschreven heb, maar die nooit zijn uitgegeven. Hun karakters had ik al, en opeens kwamen ze in Knokke samen op dat politiebureau.»

Keutel in de sacocoe

Als Lippens met zijn jachtgeweer nog niet is komen aankloppen, dan zal de Knokse politie je wel met een bezoek vereren, neem ik aan. Ook de Knokse brigade kan niet pronken met haar rol in je boek.

PIERREUX: «*lacht*» «Ik mag ze niet op ideeën brengen, maar ik geef toe dat er soms een rilling door me heen trekt als ik ze in Knokke zie naderen. Als ik een Knokse politiemans moest zijn en ik zag Pierreux door de straten lopen, dan zou ik stoppen: benen open, armen spreiden, de grond op, handboeien aan, *paspoort*-ke controleren. En na een tiental martelende minuten zou ik zeggen: «Oké, het is in orde, u kunt gaan.»

«Er is enorm veel politie in Knokke, maar ze heeft een rustige aanpak. Je ziet veel agenten op de fiets en hondbrigades. Ze werkt protectionistisch en wil vooral rust en orde.»

«De burgemeester houdt als hoofd van de

politie ook van orde en netheid. Zelf een enorme hondentiefhebber, stelde hij onlangs: «Als je niet kunt zorgen dat je hond proper is, dan hangen we gewoon een camera achter elke hond z'n gat.» Het verhaal doet de ronde dat Lippens een dame in Knokke betrapte die de drol van haar hond niet verwijderde. Ook na zijn aanmaning, weigerde ze dat. Hij pakte zijn zakdoek, raapte de keutel op en gooide die in haar handtas, die waarschijnlijk 2.500 euro had gekost.»

In de rijke zakenman Pierre Godard, die verliefd wordt op Retteket Mariëtte van de Knokse politie, projecteer je een aantal denkbeelden die sommige mensen uiterst rechts zouden kunnen noemen.

PIERREUX: «Ik wil onmiddellijk iets rechtzetten: ik ben niet uiterst rechts en zeker ook niet uiterst links. In deze maatschappij mag je tegenwoordig niks meer zeggen of men projecteert je in een bepaald hoek.»

«Misschien hebben we allemaal weer een verlicht despoort nodig, zoals graaf Lippens. Zo'n titel, dat blijft toch iets mythisch hebben, nietwaar?»

Als jij het zegt.

PIERREUX: «Ze hebben Lippens onlangs proberen te pakken door zijn inkomsten publiek te maken. Wat bleek? Dat hij een flink deel aan goede werken afstaat. Kom, ik wil Lippens niet heilig verklaren, maar zulke mensen vervullen wel hun maatschappelijke functie als hobby. Financieel heeft hij die helemaal niet nodig.»

Hij kan het ook doen uit machtsdrang.

PIERREUX: «Misschien. Maar toch ook uit een →

Rechtdoorzee in Knokke

WILFRIED DE SCHEPPER

soort voeling met de samenleving. Lippens is bijvoorbeeld zeer groen, maar hij wordt gek als hij een groene ziet naderen. Hij had heel het Zwin allang kunnen verkavelen, maar dat heeft hij niet gedaan. Maar hij wil wel met rust gelaten worden als hij twee bomen wil omhakken.

»We hebben nood aan politiek met gezond verstand. Dat botst soms met de democratie. Het is moeilijk om daar een evenwicht in te vinden. Ik verwacht van een werkloze niet dat hij geen werklozensteun krijgt, verre van, maar ik – en veel mensen met mij, neem ik aan – verwacht er wel wat dankbaarheid voor terug. Solidariteit is heel top, maar dan moeten we er allemaal aan doen. Zulke overwegingen probeer ik in de mond van Pierre Godard te leggen.»

In de geest van de Knokke speurder Luk Borré leg je vooral de drang naar geld en luxe. Hij gaat daarin zo ver, dat hij niet terugdeinst voor serieuze misdaden.

PIERREUX: »Ik vind het wel leuk als de lezer Luk Borré zou haten. Er is niks ergers dan personages die je onverschillig laten. Luk Borré heeft veel van mijn karakter...»

O? Ben ik nog veilig? Borré valt graag in de rug aan.

PIERREUX: »Kijk, ik ben van mijn 17de zelfstandig. Ik werk op z'n minst veertien uur per dag, zes dagen per week. Misschien doe ik dat om één dag per week een hoge levensstandaard te kunnen hebben. Die drang heeft Borré van mij. Ik deel ook zijn liefde voor uiterlijke schijf.»

Hij hebt me verteld dat je al 30 jaar trouw bent aan je vrouw, terwijl Borré op dat vlak een serieuze carrière in tegengestelde richting achter de rug heeft. Is dat wishful thinking?

PIERREUX: »Ik weet het niet. Eén vrouw kan vele vrouwen tegelijk zijn.»

Aha, ik ruik een zware reddingspoging. Je vrouw leest dit interview, neem ik aan?

PIERREUX: »Het is helemaal geen reddingspoging, maar de waarheid. Ik toon dat in de callgirl Rena, die zich voor haar vak Miranda noemt. Ik

besteed veel aandacht aan haar kledij en uiterlijk, want één vrouw kan vele personages incarneren voor een man.

»Als je monogaam wil leven – en ik doe dat van ganser harte, *allez* ja, de ene dag al wat meer dan de andere – en je relatie spannend wil houden, dan moet een vrouw vele gezichten hebben. In de literatuur is de vrouw de hoer, de madonna, de behoeftster, de heks. De man is veel eenduidiger: die zweeft achter zijn aarhangsel aan. Een slimme vrouw buit dat uit.

»Ik heb weinig moeite met monogamie. Mijn vrouw en ik hebben veel afwisseling gestopt in onze relatie. Zonder veel lawaai te maken, weet mijn vrouw hoe een man in elkaar zit. Ze heeft me ook altijd zeer wijs de gelegenheid gegeven om te schrijven. Dat is steeds een uitlaatklep geweest. Ik sta om vijf uur 's ochtends op om te schrijven. Als je 30 jaar schrijft zonder succes – op een paar kortverhalen in literaire tijdschriften na – dan kan je wel zeggen dat je een vrouw hebt die je de ruimte laat. Als ze bovendien nog stijl heeft, ja, waar kan je dan nog beter zijn?«

Dochter in de vitrine

Je maakt bekende figuren die in Knokke rondlopen belachelijk in je boek.

PIERREUX: »Ik heb zelf ooit naast Jean-Claude Van Damme gezeten toen hij pas getrouwd was in Knokke en toen elk magazine volstond over de fantastische publieke belangstelling voor dat huwelijk. Hij zat gewoon naast mij in een taverne te eten en hij had vier zonnebrillen op zodat iedereen hem toch wel zou zien zitten. *(lacht)* Als je wil weten hoe relatief succes is, moet je vooral naar Knokke gaan. Het zijn West-Vlamingen, die zijn niet gauw onder de indruk. De meeste winkeliers hebben er trouwens meer geld dan de parvenu's die er komen. De meeste van die mensen resideren niet eens in Knokke. Het verhaal doet de ronde dat een kwart van de villa's in Het Zoute per maand gehuurd wordt in de hoop om dochterlijk te kunnen slijten aan een of andere rijke zoon.

»Ik werk op z'n minst veertien uur per dag, zes dagen per week. Misschien doe ik dat om één dag per week een hoge levensstandaard te kunnen hebben.»

»Er rijden ook nogal wat Ferrari's rond met verdomd jonge chauffeurs die denken dat men zal smelten voor hun verleidelijke auto's. Dan gaan ze beter een badstad verder. Dat pakt in Knokke niet, daar rijden er zo te veel rond.«

In je roman maak je allusies op decadente feestjes.

PIERREUX: »De geruchten doen de ronde dat het vroeger in Knokke leuker was. Het zal ook wel exclusiever geweest zijn. De dure villa's staan in Het Zoute en De Oosthoek. Vroeger waren die schaars en heerste er een ons-kent-onnsfeertje. Daar zullen zeker zaken bedisseld geweest zijn. Niet voor niks woonde *(wijlen oud-premie)* Vanden Boeynants in Knokke. Maar die tijd is volgen mij voorbij. Nu zoeken de rijken er vooral rust en anonimiteit. De nieuwe panden die er gebouwd worden, zijn zo exclusief dat je niet alleen geld maar ook bepaalde contacten nodig hebt om er eentje te kunnen kopen.

»Knokke dreigt overigens kapot te gaan aan zijn succes. Elk weekend slijbt de stad toe met wagens. Er werden twee parkeergarages neergepoot, waarvan er één toevallig de naam van de burgemeester draagt. Je kan nergens anders langer dan vier uur parkeren. Als je geen garage hebt, kan je dus niet meer komen, of je bent je dagbudget kwijt aan parkeergeld. Dat is het eeuwige probleem van de democratie: ofwel maak je het leuk voor iedereen en is het voor niemand meer leuk, ofwel ga je er met de botte bij door en discrimineer je. In Knokke discrimineer men door geld. Tja. Maar is er een andere oplossing?«

Tekst: Bob Van Laerhoven

De Overvallers Die Met Z'n Drieën Waren is uit bij Houtekiet en kost € 19,50.

